

Nadjan silmät tunkeutuvat syvälle. Niiden välissä on pieni painauma ja niiden sivuilta laskeutuu laineita, joiden päät ovat teräviä väärtinöitä. Nadja heiluttaa hiuksiaan. Väärtinät heiluvat pehmeästi puolelta toiselle. -- Vain yhden kerran kosketan hiuksiasi, ajattelen minä. Ojennan käteni ja kosketan päitä ja laineita, mutta ne eivät vahingoita minua. Nadja hymyilee. -- Vielä kerran saanhan? sanon minä. Nadja kietoo kätensä ympärilleni ja puristaa: aika pysähtyy ja rauhoitun Nadjan sylissä ja väärtinöiden hyväilyssä. -- Mennään uimarannalle? sanoo Nadja. -- Mennään vaan, vastaan minä. -- Mikä vain sopii, kunhan saan olla lähelläsi, ajattelen minä. Kävelemme rannalla ja löydämme hyvän paikan viltille. Makaan Nadjan selän takana ja haistelen hänen hiuksiaan. Otan kouraani hiekkaa ja annan sen valua kuin tiimalasista Nadjan vatsalle. Nadja nauraa ja pistää minua väärtinöillään. Värikäs sudenkorento lentää nykien aurinkoisella taivaalla. Aurinko on lopulta niin korkealla, että siitä lähtee matala humina, johon hyönteisten surina ja lammen äänet sekoittuvat. Nadja ja minä keinumme aurinkojollassa, joka kuljettaa meitä määränpäättä kohti. -- Onko tämä ikuista? kysyy Nadja kasvot punastuen. Pilvet kolaroivat ja liittyvät toisiinsa. Lop, lop, lop... Sadepisarat putoavat lammen joustavalle matolle, josta kimpoavat hetkeksi takaisin ilmaan viimein lampi voittaa ja venyvät pisarat tulevat osaksi lampea. Haen auton takaluukusta teltan ja pystytän sen nopeasti. Telttaan kuuluu pisaroiden epätoivoinen taistelu ja ropina teltan kangasta vasten. Ahtaudumme samaan makuupussiin. Keinun Nadjan kanssa kohti määränpäättä. -- Se on ikuista, vastaan minä. kuunteluversio: <http://www.youtube.com/watch?v=SPUjZddCosA>